

ANECDOTE ZEN

Un foarte bătrân maestru zen călătorea prin lume, vizitând fiecare țară. Faima sa îl precedase și toți liderii politici îl invitau la dineuri, bucurându-se de câteva momente în preajma unui om considerat atât de sfânt.

Un conducător vestit pentru erudiția sa nu avea încredere în acest așa-zis sfânt și s-a hotărât să îl umilească în public. I-a trimis o invitație cu panăș, pe care ermitul s-a hotărât să o onoreze.

La palatul unde avea loc recepția, totul fusese îmbrăcat în aur. Împăratul îl aștepta pe înțelept cu un copil pe genunchi, pentru a demonstra că respectă cu desăvârșire riturile. Se pregătise atent și, îndată de bătrânul se așeză, începu să vorbească tunător...

Cu un gest scurt al mâinii, maestrul zen îi arată copilul de pe genunchi și îl reduse la tăcere:

- Să ascultăm... Micuțul a găngurit ceva...

...

Un tânăr a hotărât că trebuie să atingă iluminarea cât mai repede. Citise foarte multă filosofie orientală și se hotărâse să urmeze calea marilor iluminați, ca Guatama sau Mahatma...

A călătorit în India cu avionul și apoi a urcat pe un munte foarte înalt. Maestrul zen care locuia acolo în perfectă izolare a acceptat să îl învețe calea spiritului. Însă, după câteva zile în care nimic special nu s-a întâmplat, tânărul a început să devină neliniștit...

- Maestre, sunt deja de mult timp aici și nu am senzația că am învățat ceva despre spirit. Tot ceea ce facem este să ne plimbăm în jurul templului... Nu se aude niciodată nimic, nu apare nimic nou...

- Nu apare nimic nou pentru că tu nu știi să vezi cu adevărat. Nu se aude nimic nou pentru că nu știi să asculți liniștea, în infinitele ei nuanțe.

- Bine maestre, dar vreau să fac ceva practic, vreau să fac primul pas pe drumul spre iluminare, vreau să învăț mai multe despre spirit...

- O vei face...

În ziua următoare, tânărul a fost trimis să aducă apă de la un izvor aflat într-o râpă abruptă. Din cauza pietrelor colțuroase, el a vărsat tot conținutul butoiului, ajungând la templu cu doar câteva firișoare răzlețe de apă...

- Vezi, a conchis maestrul împăcat, trebuie să înțelegi că drumul spre iluminare este chiar în fața ta. El începe aici, acum, prin coacerea unei pâini sau prin scoaterea unei găleți de apă dintr-o fântână...

...

Căutând să găsească sensurile ascunse ale înțelepciunii, un mare om de știință călătorea prin lume. Întâlnise oameni de cultură, erudiți, însă nu găsise niciodată un om care să se declare fericit. Chiar și cei mai bogați, cei mai înțelepți, cei adulați de oameni, toți aveau probleme, toți aveau momente în

care erau triști. Chiar când renunțase la ideea de a găsi un om fericit, cercetătorul ajunsese într-un sat... Oamenii îl îndrumară spre marginea satului, unde, spuneau ei, va găsi cel mai fericit om din lume...

Cercetătorul urmă drumul noroios și descoperi o casă de chirpici, îngropată în pământ. Înăuntru, sărăcia era lucie, nici măcar o pătură nu acoperea glodul bătătorit. Un blid spart era singurul obiect din bordei. Pe miriștea din spatele casei, un bătrân plivea buruienile, cu mâinile goale, mângâind puținele legume pe care le îngrijea... Zâmbetul de pe fața sa era pur, permanent... Scăldat de razele soarelui, părea cel mai fericit om din lume... Nevenindu-i să creadă, cercetătorul se apropie:

- Incredibil, am căutat în toată lumea omul perfect și, printre toți învățații și erudiții, nu am găsit un singur individ care să fie fericit. Totuși, tu pari a fi lipsit de griji, deși trăiești într-o sărăcie lucie și nu ai parte de nimic... Care este secretul tău...?

- Greșeala ta, răspunse blând bătrânul, este că ai căutat motive pentru a explica fericirea, ai căutat senzația aceea trecătoare pe care oamenii o numesc în general fericire. Mă întreb de ce sunt fericit... Nu știu. Nu am niciun motiv să fiu așa și totuși, simt cum fiecare fibră din mine strigă de fericire... Nu am cum să înțeleg această senzație... Fericirea adevărată nu are niciun motiv și niciun scop... Ea este, sau nu este, pur și simplu!

Cercetătorul a înțeles că bătrânul era un maestru zen și s-a retras...

...

Un tânăr aspirant la spiritualitate a ajuns, după luni de așteptare, în fața unui bătrân maestru zen...

- Te rog, am așteptat atâta timp pentru a îți auzi vocea, spune-mi ceva care să-mi schimbe viața, învață-mă ce trebuie să fac pentru a trăi mai bine!?

- Fii...

Zait Marga-Doina - Peisaj